

**DOG
CITY
BLUES**

Jacob Härnqvist

Förlaget Orda
Deckare

Dog City Blues – Jacob Härnqvist

ISBN 978-91-7553-895-2 E-bok

© Förlaget Orda 2014

Typografi: Palatino LT
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2014

www.forlagetorda.se

Dog City Blues

av

Jacob Härnqvist

Författarens anmärkning

Själva handlingen i den här romanen är påhittad. De fall av polisbrutalitet som återges av karaktärerna i boken har däremot hänt på riktigt. Några av händelserna har blivit återgivna personligen till mig av offren själva, andra har berättats för mig av personal som arbetat på Skånes universitetssjukhus (SUS) och där regelbundet tagit hand om offer för polisens övergrepp. I övrigt är alla likheter med autentiska personer helt slumpmässiga.

Mina steg var tunga men bestämda mot grusvägen. Det var mörkt, kallt, svart så här vid fyratiden på morgonen. Träden stod som tjocka pelare längs vägen, enda ljuset kom från månen högt däruppe. En samling flyttfåglar tog sig fram under tystnad, nätt och jämt synliga mot himlen. Antydning till regn. Svåla brisar. September.

Jag sprang med en känsla av planlöshet och desorientering trots att jag visste vägen. Jag sprang samma runda varje gång drömmen kom tillbaka. Alltid samma slinga. Det tog ungefär femtio minuter, vilket var lika länge som det tog för drömmens allra tjockaste färger att rinna ur mig. Drömmen skulle sitta kvar hela dagen, ligga som ett illaluktande filter mellan mig och resten av omvärlden, men det värsta av den skulle gå att driva ut med fysisk aktivitet. Och av någon anledning hade alltid löpning fungerat bäst för att lugna minnena och driva ut drömmesterna: att springa, förflytta sig, vara på väg.

Medan jag sprang gick jag igenom drömmen i minsta detalj, i ultrarapid, för att konfrontera den, ladda ur den. Den här natten hade drömmen varit densamma som alltid. Den innehöll aldrig några större variationer. Det var som regel en rätt exakt minnesbild av vad som hänt.

"Berätta var i helvete pengarna finns!"

Det var den fete mannen som skrek. Jag såg honom som vanligt i profil. Det var det enda nånsin jag sett av honom. Hans ansikte från sidan medan han riktade den grova pistolen, av ett märke som jag aldrig lyckats identifiera, mot mina föräldrar som stod på knä, baktundna, på golvet framför honom. Jag hade hört att nånting var på gång inne i mammas och pappas sovrum, och smugit in. Dörren hade varit öppen och den fete mannen med pistol och den smale mannen med basebollträet hade aldrig sett mig. Det hade däremot mamma och pappa medan jag stod där och försökte komma på vad jag skulle

göra, funderade på om jag kunde lämna dom där, om jag vågade gå därifrån för att ringa polisen.

Och kom fram till att jag inte vågade göra det.

Istället kröp jag försiktigt in under skrivbordet som stod precis innanför dörren. Pappa gav mig ett ögonkast där jag satt hopkrupen och tittade ut på honom och mamma mellan skrivbordets ben.

Bara stanna där. Rör dig inte. Gör ingenting.

Mamma stirrade benhårt på männen. Hon vägrade att vika med blicken. Den smale hade basebollträet uppdraget bakom ryggen, som om han var beredd att slå till henne.

"Nu! Pengarna! Vi vet att ni har pengar!" skrek den tjocke mannen.

Inget svar från mina föräldrar. Bara en trotsig blick från pappa och en lika ilsken blick från mamma.

"Om ni inte berättar slår vi in skallen på kärringjäveln," sa den smale.

Mammas underläpp började till slut att skälva. Själva var jag fullständigt genomfrusen, som om jag plötsligt sänktes ner i en sjö av is. Pappas blick igen. Annorlunda den här gången. Med en antydning av desperation.

Jag kämpade för att möta blicken, hålla den. Började skaka. Mina händer och fötter vibrerade som under stark kyla medan den smale mannen talade igen.

"Berätta var pengarna är nu. Annars slår jag ihjäl kärringen."

Pappa kämpade för att få fram orden. Stammade och mumlade. Till slut fick han fram det han skulle.

"Vi har... inga pengar hemma."

"Sista chansen."

En ny paus medan pappa samlade kraft igen.

"Du måste tro oss."

Den fete mannen gav inget tecken till den smale som jag varit så rädd att han skulle göra. Ingen nickande rörelse, inget kommando, inte ens en axelryckning.

Ingenting sänt. Det hände helt utan förvarning.

Han tryckte av med pipan rakt mot pappas ansikte. Pappas hår stod plötsligt som en gloria runt hans huvud, och baksidan av skallen exploderade som en svullen melon, färgade den vita väggen grå och vit och röd, som av en obscen spyta. Mamma gav mig en sista, desperat blick.

Ännu ett skott.

I nästa ögonblick sparkade jag upp dörren, rusade ut genom rummet, genom hallen, ut i mörkret, ut i natten.

Jag sprang och sprang.

*Vart jag sprang?
Det spelade ingen roll.
Jag sprang.*

1

”Och nu undrar du förstås varför du sitter här.”

Kriminalassistent Stefan Rosén satt bekvämt tillbakalutad bakom sitt skrivbord. Han hade en tandpetare i munnen, rätt tjock mage, och satt emellanåt och sög på en kopp som det stod *Världens bästa pappa* på.

”Kunde vara intressant att veta,” sa jag och försökte dölja en gäspning. Jag hade suttit i en kvart och väntat medan Stefan skyfflade papper på skrivbordet, ringde telefonsamtal, svarade på mejl och öppnade kuvert. Jag hade kommit i tid till polishuset men inne i Stefans rum verkade tidsbegreppet upphöra. Bråttom fanns inte här. Jag kom ihåg den där inställningen från min tid på polisen. Stefan var en av alla dom där lugna och godmodiga byråkraterna som aldrig verkade ha ont om tid. Eller godmodig kan man ju diskutera. Det kunde lika gärna tolkas som snyggt sminkad apati. Hur som helst var det en bra grej för alla våldtäktsmän och mördare som sprang runt därute på stan. Ingen var dom hack i häl.

Stefan drack lite av sitt bleka kaffe och satte ner koppen på något slags formulär med runda kaffefläckar. Sen tog han till orda igen. Bredvid hans dator fanns en liten filmkamera. Han tog upp den och höll den frånvarande i handen medan han pratade.

”Jag vet inte riktigt vad det här handlar om, jag jobbar inte med det här fallet, men du ska få en snabb presentation av läget. Vi har den här kvinnan som vi behöver få lite information om. Hon heter Azita Mossaed och bor i en marklägenhet på Ramels väg ute vid Rosengård,” sa han och såg på mig under ögonbryn som började bli buskiga och grå.

”Var det Christer som tipsade dig om mig?”

”Ursäkta?”

”Jag undrar hur jag hamnade här.”

Han ryckte på axlarna.

”Nån kom fram till att jag skulle sätta dig på det här uppdraget bara. Att du skulle filma den där blatten”, sa han och lät tandpetaren gå ett varv i munnen igen medan han kastade upp filmkameran några

decimeter och fångade den i näven igen med ett köttigt ljud. "Mer vet jag inte. Du kan vara helt fel person för det här såvitt jag vet."

"Vems utredning är det?"

"Rolf Claessons."

Det blev inte mycket mer lovande av det. Rolf hade varit den snut på polishuset som hatat mig allra mest under min period som anställd kriminalare. Tyckt grundligt illa om mig hela vägen från början till det bittra slutet. Att jag skulle hjälpa Rolf Claesson i en utredning skulle aldrig komma på tal för fem år sen. Att han ens skulle nämna mitt namn utan att låta det ackompanjeras av könsord och svärord var totalt uteslutet. Som min närmsta chef hade han alltid haft svårt för min i hans tycke egensinniga stil och mitt sätt att hantera mina utredningar, och när allt hade gått åt fan och helvetet brakat lös – eller för att vara konkret, när hjärnsubstansen sprutat över vardagsrumsväggarna under en pågående uttryckning – hade han hållit sig så långt borta han nånsin kunde. Han skulle inte ha pissat på mig om jag brann.

Så en sak var klar: det var inte hans idé att kontakta mig.

Det måste alltså varit Christer som låg bakom.

Christer, som jag inte träffat på fem år innan jag plötsligt stötte ihop med honom utanför Åhléns för två veckor sen. Han hade sett tjock och trött ut, hängig och sliten som bara en snut i sina bästa dagar kan, en formtopp som varierar i tid med respektive snut men som brukar infalla kring fyrtio när kombinationen av erfarenhet och energi är som bäst balanserad. Sen tar erfarenheten över totalt och sen är man som regel slut. Om man inte är en pansarmaskin som Rolf Claesson förstås, eller en självdestruerande torped som jag själv, eller en apatisk pappersvändare som Stefan Rosén. Jag undrade hur mycket han mindes av mig egentligen. Vi hade aldrig jobbat ihop men han var i tjänst när det hände och måste åtminstone ha hört ryktena, historierna, snacket efteråt. Kanske hörde han till den lilla skara som helt enkelt inte var intresserad. Eller åtminstone inte av min version av saken. Jag tänkte inte ta upp det om inte han gjorde det. Det var ingenting jag hade behov att vädra längre och allra minst ihop med någon lönnfet byråkrat på polishuset.

"Du är med så här långt?" frågade Stefan.

"När ska det göras?"

"Du ska filma från klockan arton till klockan nitton ikväll genom fönstret till hennes lägenhet. Vi har fått information om att hon ska

överlämna en summa pengar till en hälare vid den tiden. Det vore väldigt bra om du kunde få det på band. Fixar du det, tror du?"

"Så länge hon är hemma och i närheten av fönstret. Om dom där pengarna överlämnas någon annanstans i lägenheten blir det ju lite svårt. Vad ska jag göra om det blir problem?"

"Jag kan bara tala för mig själv, men jag vore väldigt glad om du gjorde absolut ingenting."

"Vad ska det betyda?"

"Jag vet inte. Att du inte hoppar in genom fönstret och skjuter ihjäl någon. Eller något annat överdrivet."

"Det där var ju en rätt onödig kommentar."

"Det kanske det var. Jag vet inte. Ber om ursäkt i så fall," sa han och tittade distraherat på kameran medan han balanserade den i sin öppna handflata. Sen satte han försiktigt ner den på skrivbordet och såg mig rakt i ögonen.

"Kolla," sa jag, "jag vet inte vad du hört och läst om mig. Men jag är inte samma person som för fem år sen. Jag bryr mig inte om vad du tycker, men jag borde åtminstone ge dig en chans att fatta den biten. Innan du spinner loss för mycket på dina egna fantasier."

"Jag är väldigt tacksam för den chansen," sa han torrt och började vända några nya papper.

"Attityden härinne har fan inte ändrats ett dugg," sa jag.

Han drack lite kaffe och såg ner i sina papper.

"När vill du ha inspelningen?"

"I morgon vore bra."

"Och vad är villkoren?"

"Vilka villkor?"

"Arvodet. Jag gör inte det här av sentimentala skäl."

"Tretusen," sa han. "Inte förhandlingsbart."

Jag ryckte på axlarna.

"Visst. Det funkar. Och jag får samma arvode om jag inte får nånting på band. Inte heller förhandlingsbart. Liksom att jag använder er utrustning utan ansvar för skador."

Hans tur att rycka på axlarna. Han gav mig kameran. Jag tog emot den och lade den i min innerficka.

"Okej," sa jag. "Jag skickar en bekräftelse på uppdraget via mail när jag kommer hem om jag inte redan fått en från dig."

"Låter som en plan," sa han och sorterade lite papper till medan jag

reste mig upp och gick mot dörren. När jag öppnat den och var på väg ut hörde jag en tung suck bakom mig.

"Leo?"

Jag vände mig om.

"Det är inget mot dig personligen. Jag är överbelamrad med jobb. Det här är inte min utredning. Jag ligger efter på alla jävla håll. Du vet hur det är. Vi har det likadant allihop här."

"Det där finns det en enkel lösning på," sa jag.

Han försökte se låtsat intresserad ut.

"Jaha, och vad går den ut på om jag får fråga?"

"Hyr in fler personer som ni inte gillar," sa jag och gick ut ur rummet.

När jag satt mig i bilen ringde jag Christer. Han svarade direkt. Av bakgrundsljuden att döma satt han och tog en kaffe med några kolleger nästan. Prat och skratt.

"Men Leo, läget?" frågade han.

"Läget? Vad tror du? Jag träffade just den jävla clownen Stefan Rosén härinne på polishuset. Hade inte koll på nånting. Har inte hänt mycket sen jag slutade, åtminstone inte på kompetenssidan."

Jag hade alltid gillat Christer, åtminstone till en del. Han var aldrig medvetet elak, han gjorde ungefär vad han kunde för att hjälpa utredningarna framåt och viktigast av allt, han gick aldrig någon annans ärenden. Han hade en viss integritet. Kanske inget direkt civilkurage, men integritet. Det var konstigt hur snabbt vi var tillbaka i den gamla jargongen efter ett uppehåll på fem år. Det kändes både bra och underligt samtidigt.

"Fan, du låter riktigt irriterad."

"Det går över. Har däremot en fråga."

"Shoot."

"Fick ett mejl i morse av den här slappsullen om att jag hade ett uppdrag som väntade klockan tio på polishuset. Var jag intresserad kunde jag dyka upp och diskutera. Misstänker rätt starkt att det är du som ligger bakom."

Mer skratt och liv i bakgrunden.

"Bullseye," sa han, "grattis."

"Vad fan är tanken?"

"Inget märkvärdigt, ville bara slänga åt dig ett litet ben. Kalla mig sentimental."

”Men varför just jag?”

”Vad sade du, gick du med på det?”

”Ja, jag gick med på det.”

”Bra. Vill du ha det mysiga svaret eller det ärliga svaret?”

”Vad fan tror du?”

”Du verkade vara så jävla fräsch sist jag såg dig för två veckor sen att jag föreslog dig när Rosén frågade runt efter nån som kunde hålla i en kamera.”

”Varför går ni utanför huset?”

”Det gamla vanliga svaret. Resurser. Det kostar ju mer att skicka en civilspanare än att skicka dig. Och det kan säkert bokföras på ett snyggt och kreativt sätt.”

”Det är ändå ett lite udda beslut.”

”Du tänker inte ge dig förrän du fått hela storyn.”

”Jag överväger inget förrän jag fått hela storyn.”

En suck som övergick i en harkling.

”Vi hade en incident för någon vecka sen. En spanare somnade mitt i natten medan han skulle bevaka en transaktion på en skolgård. Det var världens chans att filma en av stans värsta knarklangare. Det pratas vilt om det i huset just nu. Skälet till att du inte läst om det är att, tja, tidningarna inte vet något. Än så länge. Så att hyra in en extern spanare är väl ett sätt att slå pojkar på fingrarna lite. Visa att dom inte duger. Samtidigt som man sparar lite tid och pengar. Alla blir glada.”

”Alla på översta våningen blir glada menar du.”

”Ungefär så.”

Jag trummade lite mot ratten. Det var inte det normala sättet att skaffa information för en utredning, och det visste alla inblandade. Men det var ett relativt normalt beteende för Malmöpolisens överlag. Att ta utredningstekniska genvägar och hålla valda delar av personalstyrkan i okunskap och osäkerhet var inget ovanligt. Det var en kultur som vuxit fram genom decennier.

”Du kan ju alltid hoppa av om du inte vill. Men jag tyckte du verkade på hugget när vi träffades och tänkte att du kanske ville göra nån liten grej ibland.”

Att jag var mer på hugget senaste gången än gången innan hade han helt rätt i. Jag kom inte ens riktigt ihåg var och när vi hade träffats då, jag hade bara ett vagt minne av en neonskylt, en trottoar och hans

förvånade och mildt chockade ansikte. Jag hade varit alkoholiserad, utblottad, patetisk och desperat. Långt ifrån arbetsför.

Jag hörde hur dom skrattade i andra änden igen. Det där var egentligen den del av jobbet jag saknade allra minst. Den sociala grejen. Trycket. Spelet.

"Tja, jag är i bättre form nu, den saken är klar."

"Ser ut som om du tränar en hel del också."

"Kom ner till mig och gå några ronder på säckarna, skulle du må bra av."

"Varför det?"

"Det ärliga svaret?"

"Shoot."

"Du såg lite fet ut."

Det blev knäpptyst i andra änden och sen brast han plötsligt ut i skratt.

"Tack så in i helvete," sa han.

Vi gjorde en liten paus medan vi kände lite till på varandra. Till slut bröt jag tystnaden.

"Du försöker ge mig lite pengar, göra mig en tjänst. På ditt eget lilla vis. Varför?"

"Ingen aning om varför. Så är jag bara. En hjälpsam kille."

Jag var inte i behov av pengar, men hade inte lust att avstå tretusen heller. Om inte annat behövde klubben dom och i förlängningen många av klubbens medlemmar som kom dit för bra mycket mer än boxningsträning många gånger. Ändå fick jag inte bort känslan av att bli påtvingad en slags hjälp jag inte behövde. Jag bet ihop och försökte tvinga bort det.

"Leo? Är du kvar?"

"Det kom bara nerdimpande från ingenstans, man blir ju lite förvånad. Men det är ju helt okej. Jag borde ju egentligen tacka dig." sa jag utan att låta helt och hållet övertygande, ens inför mig själv.

"Vet du vad?"

"Nej?"

"Du ser fräsch ut men du är samma skrot och korn som alltid."

"Vad fan ska det betyda?"

"Att det är kul att ha att ha med dig att göra igen."

"Med den där diplomatiska förmågan förstår jag att du fått behålla jobbet så jävla länge."

”Vad ska det betyda?” sa han, på gränsen till förolämpad.
”Ha en bra fika,” sa jag och lade på.

2

Att spela in filmen sittande från bilen mellan sex och sju skulle ge mig precis lagom med tid att hålla fortsättningstimmen på Combat Zone. Vanligen höll jag den avancerade gruppen eftersom den gav mig bäst träning själv, eller nybörjargruppen eftersom dom hade mest att lära sig och påminde mig om att putsa grunderna man så lätt glömde. Träningen kändes extra viktig nu medan Annika var i staterna och gjorde reportage. Även om vi inte bodde ihop saknade jag henne mer än jag trodde att jag skulle göra. Hon hade varit borta i en dryg vecka och så länge hade vi aldrig varit åtskilda. Medan jag körde till klubben påminde jag mig själv om att ringa henne så fort jag tränat klart. Jag ville höra hur hon mådde och hur hon hade det.

Combat Zone låg i Kirseberg, på en av de skitigare adresserna i stan. Men klubben drog bra med folk och senaste året hade jag med framgång snott ett koncept från legendariska Gleason's Gym i Brooklyn: white-collarboxing på lördagseftermiddagarna. Det innebar att feta tjänstemän och rika karriärmänniskor fick komma ner till klubben och veva loss mot tränarna. Större delen av dom där människorna satt stilla hela dagarna och var rätt rejält otränade och skulle aldrig kunna slå en jabb så att det liknade nåt annat än en ofrivillig spasm, men det låtsades naturligtvis ingen om. Och pengar hade dom. Faktum var att klubben aldrig gått så bra som under det senaste året. Nästa steg var att börja trycka upp snygga tröjor, dekal, rockar och grejer och försöka bygga något slags varumärke kring det hela. Om det skulle bli av fick bero på hur den här hösten och vintern artade sig. Det såg bra ut just nu, med många nybörjare och många som stannade kvar, men efter att ha drivit klubb i några år visste jag att det lika gärna kunde bero på en allmän trend som på själva klubben. Jag hade tränat tillräckligt länge för att se klubbar växa och krympa, starta upp och läggas ner utan synbar anledning.

Jag kom ner till klubben en stund före passets början. Bastian stod och tvättade golvet i omklädningsrummet när jag kom in. Moppen såg

ut som en liten sticka i händerna på honom. Han rörde sig smidigt över golvet, nästan som en dansare.

"Hej mannen, vad gör du här så tidigt?"

"Blir en liten omkastning i schemat idag," sa jag och rättade till bänkarna i omklädningsrummen genom att knuffa in dom längs väggarna. Vi behövde nya bänkar. Vissa var trista och tråkiga i färgen. Och skavda. Dessutom behövde vi högre bänkar så att det blev lättare att stretcha mot dom. En liten bit i taget, tänkte jag, så skulle jag kunna bygga den bästa boxningsklubben i stan, kanske i hela landet, om jag lyckades göra rätt saker i rätt ordning. Det handlade om pengar. Pengar och tålmod.

Bastian tittade på mig där jag stod och stirrade på bänkarna. Jag kom på mig själv med att bita mig i läppen.

"Vadå mannen?" frågade han.

"Tänkte du kunde ta nybörjarna idag så tar jag mellangruppen."

"Jaha, visst."

"Jag ringer Atem och ber honom ta den avancerade gruppen."

"Visst."

Bastian svabbade under bänkarna och fortsatte in i den lilla duschen där förhänget skulle bytts för länge sen. Jag hade köpt nytt och bett Bastian fixa det, men antingen hade han glömt det eller tyckte inte att det var nånting han skulle syssla med. Jag suckade. Ingen fick betalt för att hålla på här, åtminstone ingen av tränarna, det var bara jag själv som tog ut en minimal lön. Jag fick vara glad över att ha folk som ställde upp.

"Vad är det?" sa Bastian.

"Nej, inget."

"Du tänker på duschförhänget."

"Jepp. Jag tänker på duschförhänget."

"Vet fan inte hur man gör och det är helt jävla sant," sa Bastian.

"Det är lugnt, jag fixar det senare."

"Egentligen fattar jag inte problemet."

"Vilket problem?"

"Att duscha naken inför andra."

Jag suckade.

"Vi åker dit för sexuella trakasserier förr eller senare om vi inte hänger upp nånting där."

"Du skämtar."

Jag skakade på huvudet.

”Vi sysslar med kampsport, kom ihåg det.”

”Och det är knappast förbjudet.”

”Det är det jag menar. Kan man inte hindra det kan man försöka förstöra det.”

”Vilket jävla ställe,” muttrade Bastian.

Jag såg frågande på honom.

”Inte klubben för helvete. Det här jävla landet.”

Jag gick in i det minimala kontoret och ringde Atem och fick honom att byta pass. Sen satte jag mig ner och rotade runt i skrivbordslådorna efter några verifikationer jag saknade till bokföringen. Jag hade bestämt mig redan från början att aldrig tumma på marginalerna och köra allting helt vitt. Skälet till att jag klarade av det var till stor del att jag hade en billig källarlokal som kostade hälften av andra klubbars utrymmen, och att jag redan från början hade fått en bra deal för träningsutrustning från en av dom mer kvalitetsmedvetna leverantörerna.

Medan jag sorterade kvitton och inbetalningsverifikationer hörde jag Bastian hälsa några nybörjare välkomna. Dom hälsade tillbaka lite försynt. Jag gillade Bastian inte bara som vän utan också som tränare. Han var alltid i toptrim och bemötte alla med respekt, och hade precis den mängd tålmod och disciplin som gjorde en tränare omtyckt. Men han hade en annan sida också, en mörk och brutal sida, som förmodligen härstammade från hans upplevelser i Kosovo på nittioalet, där han fört gerillakrig mot Slobodan Milosevics militära styrkor. Vi hade inte pratat mycket om det, men han nämnde det i all korthet med små kryptiska påståenden, oftast när jag, Atem, Muhammed eller någon annan hamnat i någon diskussion om politik. Vid dom tillfällena kom det alltid någonting mörkt och hårt över honom. Jag förstod var den sidan kommit ifrån. Han hade varit med om saker ingen av oss andra sett, bara läst om, hört om och sett på teve. Men ibland kände jag att hans upplevelser av Kosovokriget inte var hela förklaringen till hans mörkt stämda väsen. Han bar på någonting annat också, någonting i generna, någonting som låg strax under ytan och vibrerade. Han tog fram det när han tyckte att situationen krävde det. Jag hade varit med om det några gånger. Den som sett det hända ville aldrig se det igen.

Bastian hade aldrig berättat om sitt privatliv eller sin personhistoria och föredrog att hålla en anonym profil. Så var det för flera av dom

som tränade på Combat Zone. Klubben såg ut som vilken boxningsklubb som helst på ytan men var något helt annat längre in i kärnan. En slags fristad. En neutral zon. En plats där man kunde lämna sitt förflutna utanför dörren och svettas ut sina demoner och sin frustration. Flera av medlemmarna anförtrorde mig saker som dom inte skulle anförtro sina föräldrar och ännu mindre polisen, och jag visste att ett flertal hade sluppit undan kriminalitet och problem på grund av klubben. Muhammed, som rånat en juvelerbutik och lämnat tillbaka smyckena anonymt efter att ha pratat med mig och nu tränade skiten ur sig varje dag och såg ut att bli en lysande amatörboxare. Atem, som jag själv sett snatta på stan, varpå jag släpat in honom i min bil och skällt ut honom enligt konstens alla regler tills han bröt ihop, och som fortfarande kom tillbaka och gick ronder mot säckarna. Violetta, som sålt knark till skolungdomar och som jag med nöd och näppe lyckats få ur socialens grepp genom att förfalska en namnteckning. Listan kunde göras längre över vad jag gjort, men det här var dom som var kvar på klubben och som hellre tränade hos mig än gick omkring på stan och ställde till jävelskap. Det resultatet var värt att trampa lite i gråzonerna för.

Men hur jag än vred och vände på det så var Bastian klubbens största tillgång. Han hade en unik närvaro och var en så lysande boxare att han måste varit professionell i sitt gamla hemland. När han sparrade mot mig eller folk i den avancerade gruppen körde han grejer som var långt utöver det normala. Fullständigt kall i blicken, en överkropp som var gängad i bålen, ett grymt vridmoment i höften och en högerkrok som kunde fälla en häst. När han slog på mittsarna med halv styrka smäll det i lokalen som en kulspruteeld, så att man fick pussla in det man pratade om mellan smällarna för att höras, någonting vi andra gjorde med automatik nu för tiden men som alltid fick nybörjargruppen att snegla åt vårt håll med en blandning av rädsla och fascination. Hade dom vetat vilka kontakter Bastian hade i undre världen hade dom gapat ännu mer. Och hade dom vetat vad han gjort med vissa av dom hade dom förmodligen aldrig vågat sig tillbaka.

Jag hörde hur han drillade gruppen medan jag väntade på att han skulle bli klar. Jag hade lust att ringa Annika men klockan var bara halv fem på morgonen i New York. Det var jobbigt att erkänna, men det som störde mig var att hon och Jörgen, journalisten hon jobbade med, inte hört av sig sedan dom kom fram för en halv vecka sen trots att jag både

ringt och messat. Jag var inte den svartsjuka typen normalt sett och hade egentligen inget emot att hon åkte iväg på jobbresa med en annan man. Jag tvivlade inte på henne, jag var inte osäker, jag visste att hon gick att lita på.

Samtidigt visste jag en helt annan sak.

Att ingen gick att lita på.

Jag om någon visste att saker och ting kunde ta sin egen riktning, hamna utanför kontrollzonen och spåra ur.

Kanske särskilt när man inte trodde det.

Och ibland just eftersom man inte trodde det.

Mitt ansikte hettade till vid tanken på dom två tillsammans. Lika mycket av skam som av insikten att jag mycket väl kunde ha rätt.

Plötsligt dök Bastians stora huvud upp i dörröppningen, knappt svettigt alls.

”Din tur att köra, mannen.”

”Jag är på väg.”

”Dom väntar, dom har ställt upp redan,” sa han och försvann in i omklädningsrummet. Jag tog upp telefonen, skickade ett snabbt sms till Annika där jag återigen frågade hur hon mädde. Sen klev jag in i träningslokalen. Kände mig spänd och irriterad.

Det skulle bli ett hårt pass.

3

En halvtimme före utsatt tid satt jag i min bil utanför adressen jag fått av Stefan Rosén. Ett grått och trist hyreshus på Ramels väg. Längs huset slingrade sig en lång och djup gräsplan som avbröts av miljöhus och cykelställ, alltihop byggt för femton, tjugo år sedan och inte särskilt väl underhållet sedan dess. Träet i miljöhusen hade börjat se slitet ut, cykelställen var buckliga och böjda efter år av användande och miss-handel. Men det var fritt från buskar och trån på gräsplanen, vilket gav mig perfekt syn in i Azitas lägenhet. Om jag zoomade till max såg jag rätt bra in i både sovrumsfönstret och köksfönstret.

Jag tog upp kameran igen och provfilmade någon minut. Kollade resultatet. Det funkade bra. Detaljerna kom fram tillräckligt. Skulle nånting hända i något av fönsterna skulle jag få det på band. Eller rättare sagt hårddisken, såg jag när jag studerade kameran lite närmare. Det var länge sen filmkamerorna använde band, dom hade utgått ur sortimentet ungefär när jag själv köpt en Sony Handycam tio år tidigare för att använda ihop med kvinnan jag var tillsammans med då. Den kameran hade ingått i något slags projekt jag haft om att skaffa nånting som liknade ett normalt liv med fru, hus och barn. Ett projekt som gått i kras några månader efter julafton 1999 när Christer och jag åkt på ett inbrottslarm, ett larm som förändrade mitt liv på i stort sett alla punkter och skickade mig på en helvetesfärd som varat i tio år och tagit slut bara för fem år sedan.

Tankarna och minnena trängde sig på som dom ofta gjorde när jag satt och väntade. Jag lät dom komma. Det var det enda sättet att bli av med dom igen.

Dagen hade börjat helt normalt med briefing på polishuset och därefter hade jag och Christer patrullerat fritt på förmiddagen. Vi hade åkt genom stan och tagit det lugnt. Ingenting särskilt hände förutom en fortkörning på Regementsgatan, en ung blond kille som körde Porsche som om det gällde livet. Vi stoppade honom och gav honom böter medan han trulade och surade och försökte irritera oss genom

att stirra nedvärderande på våra uniformer. Inget att bry sig om naturligtvis. När han ökade insatsen och kallade mig fascist tog däremot det roliga slut för hans del. Jag dunkade hans ansikte i motorhuven så att han förlorade sin vackra näsa och tre framtänder. Det där var inget ovanligt beteende för mig. Att lösa problem fysiskt, eller rättare sagt reagera fysiskt på irritation och stress, var något jag gjort under hela min poliskarriär så långt. Aldrig med några riktig graverande resultat, dock. Ingen hade fått några allvarligare men och ingenting hade rapporterats till interngruppen. Vilket kanske berodde på att Christer var tolerant och kände till min tidigare historia, dom upplevelser som låg och pyrde i bakgrunden och som till stor del var orsaken till mitt beteende. Jag hade heller inga problem att rättfärdiga det. Dom gånger jag tog till fysiskt våld visste jag alltid vad som hänt och vem som var skyldig – liksom att utredningen skulle läggas ner i brist på tillräckliga bevis. Hela skälet till att jag blivit polis var att få folk att stå till svars. Jag hatade tanken på att någon skulle gå ostraffad från en våldtäkt, en stöld, ett mord, en misshandel. Att mina föräldrars mördare aldrig hittats spelade förstås in. Det förvrängde mina känslor och motiv som genom ett groteskt förstöringsglas.

Så det blev mitt signum som polis, att ta hand om rättvisan på plats och ställe, på mitt eget sätt. Det var ingenting unikt för mig, flera andra poliser gjorde liknande grejer, även om jag som regel gick lite längre än dom flesta och var lite mer nitisk. Blåmärken, utslagna tänder och brutna revben hörde kanske inte till vardagen men var inte ovanligt heller. Längre än så gick det dock aldrig, som sagt.

Förrän incidenten på Glimmingegatan.

Larmet gällde ett inbrott på nummer 20 och eftersom Christer och jag var närmast var det vi som åkte dit. Det var, och är, rätt tjusiga kvarter: 20- och 30-talsvillor i stora lummiga trädgårdar, dyra bilar parkerade utanför på gatan, en och annan swimmingpool.

Vi körde dit utan sirener för att kunna ta buset på bar gärning. Parerade framför huset och gick upp längs en uppfart med dragna pistoler.

Ett litet hallfönster på husets baksida var krossat och en ytterdörr öppen – som alltid i liknande situationer var jag genuint förvånad över hur lätt folk gör det att sno deras grejer. Vi gick in i hallen och lyssnade. Inte ett ljud. Vi sökte tyst igenom hela bottenvåningen. Förödelserna var totala i alla rum, saker låg överallt, kläder, tallrikar, allting var nervräkt

på golvet utan urskillning. Det såg ut som om en storm gått rakt genom huset och flyttat på varenda pryl som fanns.

Så småningom såg vi en trappa upp till ovanvåningen. I nästa sekund hörde vi ett gnyende ljud. Ett plågat gnyende ljud.

Det lät som en kvinna. På andra våningen.

Christer tecknade åt mig att gå upp före honom.

Jag smög mig upp för trappan, med pistolen höjd. En korridor med två dörrar i ena väggen och en dörr i vardera änden. Dörren längst bort till vänster var öppen. Jag smög dit och tittade in. Ett tomt badrum. Öppnade sakta nästa dörr med Christer tätt bakom mig. Ett barnrum fyllt med pojkleksaker. Nästa dörr. Ett rum med flickleksaker. Sedan rummet längst till höger.

Föräldrarnas sovrum.

Det var inte möblerna och gardinerna jag lade märke till när jag kikade in genom dörrspringan. Det var kvinnan och mannen som satt bakbundna på golvet. Båda var nakna. Kläderna utslängda på golvet. Tre maskerade män stod framför dom med ryggarna mot mig. Mannen längst till vänster hade byxorna nere vid vristerna och sin penis i kvinnans mun. I ena handen hade han en pistol riktad mot hennes panna. Tårarna strömmade medan hon grät i tystnad, klöktes och försökte undvika att få upp allt. Mannen i mitten hade en pistol riktad mot mannen och onanerade med den andra handen medan han tvingade honom att bevittna sexakten. Blod strömmade ner i makens ögon från ett sår i pannan, förmodligen från upprepade smällar av pistolkolven. Mannen längst till höger höll en pistol slappt i ena handen medan han försökte få upp ett misslyckat stånd med den andra.

Det var allt jag hann ta in av scenen innan jag exploderade över hela stället. Minnesbilderna av det som hände ligger fortfarande djupt inpräntade i mig, som märken efter svavelsyra på naken hud.

Jag sparkar upp dörren på vid gavel, siktar på mannen som blir avsugen, som fortfarande stod med ögonen slutna och händerna invirade i kvinnans hår, och skjuter honom med två snabba skott i pannan. Han märker aldrig vad som händer, hans huvud exploderar som en övermogen frukt i vitt och rött och grått och han faller till marken med penisen fortfarande styv under sig i en hård vinkel mot mattan. Männan som onanerar ser på mig med påfallande behärskade och bortkoppade ögon, mikroskopiska pupiller, dom har tagit nån slags substans, nånting som gör dom snabba och reptillika. Jag vänder pistolen mot

den närmsta mannen och skjuter honom i ögat. Ögat sväller upp och sprutar gul och vit vätska över mitt ansikte, hans kind och okben försvinner i en skur av rödvitt skum och han lägger sig på sidan och är stilla. Jag siktar snabbt mot den tredje mannen. Han kastar sig mot mig, vi faller tillsammans och landar på golvet så att min pistol flyger in under sängen. Han kommer upp fortare än jag, måttar en spark som missar sidan av mitt huvud med en centimeter och krossar putsen i väggen bakom mig. Jag tar tag i hans fot, reser mig upp, håller hans ben med båda händerna, slänger ena benet över hans lår och vänder mig om så att jag har ryggen mot honom, rycker hårt uppåt samtidigt som jag slår ut med benen och knäcker hans knä. Han skriker, vi faller, jag hittar en av pistolerna på golvet och han stirrar på mig medan jag skjuter honom i munnen, i kinden, i ögonen och pannan, skjuter tills magasinet är tömt och det klickar upprepade gånger. Hans hjärna ligger utanför hans öppna kranium när jag lägger ifrån mig hans pistol.

Det blir tyst i rummet. Det luktar blod och kroppsvätskor.

Och jag vet att allt är över för mig. Precis allting.

Svett i hårbotten där jag satt i bilen. Det hade alltid varit fysiskt ansträngande att minnas händelserna, skulle alltid vara det. Det var betydligt smärtfriare att minnas allt som hänt senare: hur händelsen utretts, hur Christer mildrat mitt fall genom att hävda självförsvar och hur jag sagt upp mig självmant mot att undersökningen mot mig lades ner.

Vilket inte innebar att det värsta var över. Det hade just börjat. Jag började dricka omåttligt och ett år senare flyttade min dåvarande flickvän ut från lägenheten och jag såg henne aldrig mer. Tio år av alkoholimor följde där jag hankade mig fram på tillfälliga jobb i Malmö och Köpenhamn, som diskare, taxichaufför, hotellportier, allt medan jag försökte döva mitt förflutna med alkohol och tillfälliga förbindelser, den ena mer förnedrande och urholkande än den andra. Vändpunkten kom när jag träffade Annika på en restaurang och föll handlost för henne. Hon gav mig motivationen att bli nykter, stöttade mig, hjälpte mig igenom dom tunga perioderna. Vilket hon fortfarande gjorde. Hon var inte beredd att flytta ihop med mig ännu efter fem år, och jag kände ungefär detsamma. Precis som hon hade jag levt ensam så länge att jag hade svårt att vänja mig av med det.

Men vi visste båda två att hon räddat livet på mig.

Jag satte igång radion just som ett lätt höstregn började trumma mot bilrutorna. Att sitta och spana hade aldrig varit min starka sida. Jag var alldeles för rastlös och impulsiv för den här typen av jobb när det begav sig, när jag var femton år yngre, och jag var möjligen aningen mer tålmodig nu men inte mycket. Det var svårt att stå ut med tystnad och tomhet. Särskilt när man inte valt den själv.

Jag bytte kanal till nyheterna. Ekonomin var på väg ner, våldet på väg upp. Ibland misstänkte jag att nyheterna stämde och ibland att dom mest var en handelsvara. Utan kriser och faror skulle det inte bli små många tidningar och nyhetsprogram kvar.

Jag funderade på att slå en signal till Atem och höra hur det gick med träningen jag tvingat honom att ta över, men avbröts av att någonting rörde sig i sovrumsfönstret. Jag riktade kameran dit, satte igång inspelningsfunktionen och såg en kvinna stå där. Hon var mörk och snygg, såg ut att vara från Mellanöstern nånstans. Hade en man med sig. Dom omfamnade varandra och kysstes. Sedan drog hon ner persiennerna, men en stor glipa i ena sidan gjorde att jag kunde se hur dom klädde av sig. Hennes bröst skymtade förbi och jag såg hur dom båda försvann ner i sängen. Hans huvud dök upp i springan och jag såg hur han grimaserade. En stund senare försvann han igen, och så dök kvinnan upp i stället. Hon hade välformade bröst och såg vältränad ut. Hon såg ut att rida honom. Hon grimaserade och rev sig i håret och kastade med huvudet.

Efter en halvtimme gick dom upp ur sängen.

Tio minuter senare kom mannen ut ur porten och försvann längs trottoaren. Kvinnan syntes inte till mer. Jag stängde av filmkameran och körde hem.

Tretusen kronor rikare.

Och undrade om det var värt känslan av tomhet som sköljde över mig.

4

Världens bästa pappa såg inte glad ut när han lutade sig tillbaka och försökte smälta det jag just sagt. Jag hade åkt till polishuset på morgonen direkt efter min löprunda när jag funderat igenom saken under större delen av kvällen, större delen av morgonen och återigen under bilresan till polishuset. Och hela tiden kommit fram till exakt samma sak.

”Vadå får inte filmen?” sa han.

”Du hörde rätt. Du får inte filmen. Men du får fakturan precis som vi var överens om,” sa jag och lade den på hans skrivbord. Han tittade på papperet som om det var en fruktansvärt överdriven restaurangnota. Sen tittade han på mig igen, med rynkade ögonbryn.

”Får inte den jävla filmen, jag fattar inte. Var vi inte överens?”

”Jag filmade kvinnan. Hon hade sex med en man. Det du ville ha på film var en betalning, en transaktion. Vill du ha sex på film kan du fixa det själv. Jag tänker inte hjälpa dig med det. Eller rättare sagt, jag tänker inte lämna ut den här tjejen och hennes knullkompis på film till dig. Eller till nån annan heller för den delen.”

Stefan lutade sig tillbaka i stolen så att övre delen av magen hamnade över skrivbordskanten. Såg på mig med ena ögat lite halvslutet.

”Så fungerar det inte. Vi har beställt en film och vi ska ha filmen. Du ska ge mig den. Och du ska göra det nu.”

”Det är hennes privatliv vi pratar om. Så det kan du glömma.”

”Du ska ge mig filmen.”

”Skit i fakturan då så backar vi bandet helt och hållet,” sa jag och tog fakturan i handen, rev den i bitar och slängde den i papperskorgen som stod under skrivbordet. För att kunna göra det fick jag flytta bort Stefans ena ben som låg i kors över det andra, lyfta upp köttiga vaden någon centimeter med ena handen. Han grymtade missnöjt när jag släppte ner den på papperskorgen igen.

”Vad fan är ditt problem?” frågade han medan jag spanade efter kaffekoppen jag inbillade mig hade stått på min sida av skrivbordet men som aldrig funnits där. Stefan var inte den som bjöd på kaffe

frivilligt. Åtminstone inte till mig. Jag lade upp ena benet över det andra istället och försökte förtränga mitt kaffebehov.

"Jag har inga problem som inte vill sprida folks sexakter till polisen. Men det borde inte vara nåt problem för dig heller, för det var inte det du ville ha. Så egentligen är det status quo. Vem vet, det kanske var fel adress? Fel lägenhet? Sånt händer. Det vet både du och jag. Man spanar på fel lägenhet, låser in fel person, strimlar fel papper i dokumentförstöraren."

Han lutade sig fram och drog en enorm suck. Han såg inte trött och tård ut, eller ens lite smått road som förra gången jag var på besök. Nu såg han enbart bestämd och hård ut.

"Jag ska försöka vara tydlig en sista gång. Vi ska ha den där filmen."

"Det var ju tråkigt, för du kan inte få den."

"Varför inte?"

"Jag gav den till henne."

Hans ögon ryckte till.

"Till henne?"

"Jag skickade den på posten. Med en förklaring. Stefan Rosén på Malmöpolisen ville filma dig i smyg och här är filmen. Anmäl eller ring tidningarna eller glöm det, men nu vet du vad som hände. Så skrev jag ungefär."

"Du skojar fanimej."

"Det här är inget att skoja om tycker jag."

Han drog en ny suck. Kliade sig i huvudet. Gned näsryggen mellan vänster tumme och pekfinger.

"Kunde man ju ge sig fan på att det skulle gå åt helvete. Ett så enkelt jävla uppdrag. En jävla idiot kunde klarat det bättre. Jag visste att det var ett misstag att anlita dej. Jag visste det jävlar från första sekunden."

"Jag förstår exakt vad du menar."

"Och det tror du."

"Ja. Du menar att du hade för lite makt för att göra nåt åt det."

Hans ansikte vitnade lite av den kommentaren. Jag bestämde mig för att lugna ner tempot en aning. Det fanns inget självändamål i att provocera honom. Det enda jag tänkt göra var att lugnt och stilla förklara varför uppdraget havererat och försöka få betalt ändå. Jag kunde fortfarande lyckas på den första punkten. Kanske.

"Jag vet inte om du fattar riktigt, men som före detta polis borde du fatta. Den där filmen är en viktig del av en pågående utredning."

”Berätta då så förstår jag säkert hur viktigt det är.”

”Det förstår du själv att jag inte kan göra för nån utomstående.”

”Så jävla utomstående känns det inte som att jag är. Jag känner mig rätt jävla central just nu. Och vill jag veta nåt om den där utredningen, vilket jag inte vill, så kan jag alltid prata med Christer. Eller se till att jag råkar träffa nån som jobbar här ute på stan och bara supa ner dom på krogen. Jag vet hur lätt sånt där är.”

”Jag visste att det var ett misstag att anlita dig.”

”Det har du redan sagt.”

”Leopold,” sa han och körde händerna genom håret medan han skakade på huvudet, varpå han tittade i sin tomma, rosa kaffekopp, ”jag är ledsn om jag tjarar. Men det kan fan inte sägas för många gånger.”

Nästa morgon gick jag upp tidigt, sprang en lång runda ner förbi butiken och vidare ner till havet. Danmark syntes som en siluett över vattnet genom den klara luften. När jag kom hem tog jag en lång och het dusch och bestämde mig för att fortsätta med fysisk aktivitet resten av förmiddagen för att hålla förbränningen och endorfinproduktionen igång. Och för att hålla tankarna fokuserade på rätt saker. Den där historien med filmen och spaningsjobbet bekymrade mig inte alls. Däremot hade Annika fortfarande inte ringt. Och jag hade inte klarat av att ringa eller messa fler gånger heller. Det var inte helt lätt att säga vart jag var på väg i den här relationen efter fem år. Det hade det egentligen aldrig varit fast det hade heller inte alltid spelat någon roll. Men nu, kanske för att hon var bortrest, kändes frågan tyngre än den brukade göra. Och jag hade inget bra svar. Kanske för att jag helt enkelt inte visste vad för slags fråga jag egentligen brottades med. Det enda jag visste var att vi var två starkt oberoende själar som alltid hade gått sina egna vägar i livet och alltid skulle göra det.

Kamera och boxhandske.

Vi hade varsitt sätt att bearbeta både det förflutna, det vi mötte och det vi trodde skulle komma.

Vad jag borde göra var lika uppenbart som min oförmåga att göra det. Jag borde ta upp telefonen och säga att jag älskade henne. Vilket jag gjorde innerst inne. Det var bara så otroligt mycket som låg och skumpade i min hjärna, och i mitt hjärta, så mycket att kärleksbevisen fick svårt att höras i det allmänna larmet.

Jag borde ringa och säga att jag älskade henne.

Jag borde ta en fånig bild med min mobiltelefon och skicka till henne. Vad som helst. Skriva ett långt brev och skicka till hennes hotellrum.

Men jag kunde inte.

Det var nånting i mig som höll mig tillbaka.

Jag gick ut och tittade på uppfarten till huset och insåg att det här var ett så bra tillfälle som något att ta tag i en ny del av mitt ständiga renoveringsprojekt: en stenlagd gång runt huset. Det skulle inte bli klart på en dag, men jag skulle kunna gräva mig runt huset innan solen gick ner. Det enda som krävdes var ett grävt djup på tjugo centimeter, och en bredd på hundra.

Jag sågade till en bräda på en dryg meter, gick ett varv runt huset och drog upp en grov plan för gången. Satte upp linor för att få det rakt och fixa lite marginal åt sidorna. Det bästa vore att börja bakom huset, fortsätta längs sidorna och spara entrén till sist, för annars skulle jag dra in en massa grus och skit i huset. Jorden kunde jag köra bort bakom huset och sen använda som matjord.

När jag hade alla mått fixade körde jag dit skottkärran och spaden och satte igång. Det var något harmoniskt och balanserande med kroppsarbete. Eller egentligen mer än så: i mitt fall det bästa sättet jag visste för att förebygga nedstämdhet. Att renovera och bygga var ett bra sätt att göra något utan att behöva tänka, associera, komma fram till nånting. Man tänkte på vad man såg framför sig, vad man höll i händerna, och lät kroppen sköta sitt. Det var att dela på kropp och själ för en stund och låta var och en vandra fritt. Att låta psyket gå på instinkt, otämjt.

När jag grävt en timme var jag genomsvettig och gick in och hämtade en bägare med vatten som jag ställde på det lilla fikabordet jag har bredvid ytterdörren. Jag gjorde en smörgås och satte mig där och kisade mot solen. Det var varmare i luften än jag trodde att det skulle bli. Luften var klar och jag såg hur träden börjat få vackra gyllenbruna löv. Hösten har alltid varit den årstid jag känner mig mest bekväm i. Det är en årstid att vila i. En ensam traktor körde långsamt en bra bit ute på fältet bortom huvudvägen. I övrigt var allting stilla, förutom en lätt bris. Som yngre hade jag aldrig trott att jag skulle bo så här, ensam på en gård ute på landet, eller nästan på landet. Nu var det otänkbart att bo på något annat sätt. Jag hade bar himmel ovanför mig, en härlig utsikt åt alla håll och ren luft i näsborrarna. Det hände inte sällan att

rådjur och harar sprang över min uppfart eller försökte plundra det lilla trädgårdsland jag försökt odla utan framgång sen jag flyttade hit. En gång hade en hel familj med rådjur ställt sig och tittat på mig när jag suttit exakt där jag satt nu, med en kopp kaffe i handen och näsan i dagstidningen. Det hade varit fem på morgonen i mitten på augusti när morgnarna börjat bli kyliga. Jag hade haft svårt att sova och inte kunnat springa på grund av en träningsskada i foten. Så jag hade gått upp och gjort kaffe och väntat på att tidningen skulle komma. När jag suttit där med morgontidningen och mitt kaffe en liten stund hade jag plötsligt tittat upp och mött fyra par nyfikna ögon bara tio meter bort. Vi hade betraktat varandra i vad som kändes som en halvtimme men som bara kunde varit fem eller tio sekunder. Det hade funnits en renhet och en gåva i den upplevelsen. Det hade inte funnits många liknande upplevelser i mitt liv så långt. Det skulle förmodligen inte komma så många heller.

Dom få som kom fick man fånga i flykten.

Efter pausen var det dags att sätta igång med grävandet igen. Just när jag reste mig upp för att ta spaden jag lutat mot väggen hörde jag hjul-däck mot gruset på uppfarten.

En polisbil. Christer. Han stannade motorn, öppnade bildörren och kom ut i full mundering. Jag lutade mig mot spaden och såg på honom när han kom gående mot mig.

"Svettigt idag?" frågade han.

"Gamla hus. Alltid nåt att göra."

Han stannade upp, krokade tummarna i framfickorna och tittade på spaden och skottkärran full med grus.

"Ser slitigt ut det där."

"Och vad ville du prata om då? Eller ville du hjälpa mig gräva ut så jag kan lägga plattor?" frågade jag.

"Nej, fy fan, jag hatar trädgårdsarbete. Jag är så jävla glad att jag och Lia har en skitliten trädgård. Ingenting att göra på den. Jag ville bara lägga sten över alltihop egentligen men hon ville ha en liten grön oasis i mitten med en jävla kruka med en växt i. Så det har hon. Men den är inte större än att hon kan klippa det förbannade gräset själv. Vilket hon hatar att göra," sa han och tittade ut över min gård. Han hade aldrig varit här förut. Aldrig haft något ärende. Aldrig varit intresserad.

"Du bor bra här?"

”Visst, det är lugnt och skönt.”

”Lite avskilt och så. Guld värt. Det kan jag verkligen fatta.”

”Du, Christer, jag har lite att göra här, så vad ville du prata om egentligen? Eller tänkte du bara prata trädgård?”

”Du vet ju varför jag är här.”

”Nej. Upplys mig.”

Han kliade sig i nacken och såg lite besvärat på mig, som en lärare kan se på en skolpojke som kommit för sent till lektionen och vägrar ta det riktigt på allvar.

”Vi måste prata om den där filmen.”

”Prata på du så lyssnar jag.”

”Den är viktig för en utredning vi håller på med.”

”Då får ni väl åka och hämta den hos henne. Är det så svårt?”

Det svaret gillade han inte. Han fick en mörk skugga över ansiktet.

”Förlåt frågan. Men hur fan kunde du skicka den till henne sådär?”

”Christer, minns du när vi pratade om vad som var typiskt för en bra och en dålig polis för länge sen, alltså riktigt länge sen?”

”Jag minns,” sa han och drog en suck medan han sparkade till lite småsten på marken, ”och det är en diskussion som inte kommer att hjälpa nån av oss. Vi hade ingen nytta av den då och har ingen nytta av den nu.”

”Nej, jag förstår att du känner så. Men jag tyckte den var intressant. Det tycker jag fortfarande. En dålig polis var en som slaviskt följde regler, sa vi. En polis utan respekt för individen. Som behandlade folk som skit bara för att han själv hade en uniform. Eller hur. Jag tycker fortfarande att det är ett tecken på en dålig polis. Och även om jag inte är polis själv längre så vill jag inte uppföra mig som en dålig polis. Jag vill inte filma folk i privata ögonblick i fel syfte och sen sprida filmen bara för att jag får lite fickpengar som tack. Och ännu mindre när jag inte får några fickpengar.”

”Du vet inte vad utredningen handlar om.”

”Ingen vill ju berätta.”

”Varför skulle dom?” frågade han och blev genast allvarigare. Hans ögon såg hårda ut. Jag slog ut med händerna för att avvärja konfrontationen.

”Jag vill att vi behandlar varandra som människor här. Om du är en sån där bra polis som du ville vara en gång i tiden kan jag åka och

hämta filmen åt dig. Men då vill jag ha en bra anledning. Jag vill veta varför jag ska göra det.”

Han tittade ut över vidderna och kliade sig i håret.

”Leo, du är så jävla bra på att ställa till problem. Inte minst för dig själv. Det nåt slags behov du har.”

”Och du har nåt slags behov av att låta uniformen sköta snacket. Du är kvar därinne nånstans efter alla dessa år, hoppas jag.”

Han tog ett steg emot mig, aningen röd i ansiktet.

”Du vet mycket väl att vi inte kan storma hem till henne och hämta filmen. Inte utan husrannsakan. Bara du kan hämta skiten. Och om du inte gör det så kan det bli jävligt jobbigt för dig.”

”Och vad ska det betyda exakt?”

”Att du kan åtalas för underhållande av bevismaterial,” sa Christer och gick tillbaka till polisbilen.

”Fint, jävligt fint,” sa jag, ”du hotar mig. Du åker ut hit i din snutbil i full uniform och hotar mig. Lysande, Christer. Vissa saker ändrar sig aldrig.”

Han ryckte på axlarna.

”Om du vill se det på det sättet, Leo. Det hade inte behövt hända.”

”Hur kan man annars se det?” frågade jag.

”Att jag tog mig besväret att berätta för dig. Det hade jag inte behövt.”

Han satte sig i bilen och startade motorn. Körde iväg i ett moln av damm och småsten.